

Očistená minulosť: Miestnosť

V tej chvíli medzi bdením a snením som sa ocitol v miestnosti. Nebolo tam nič významného, okrem jednej steny pokrytej skriňou so šuflíkmi s malými štítkami. Boli podobné tým, v ktorých je v knihovniach abecedná kartotéka kníh podľa autora či titulu. Ale tieto šuflíky mali úplne iné nápisy a siahali od podlahy k stropu a na obe strany tak ďaleko, že som nevidel konca. Priblížil som sa k tej stene - prví šuflík, ktorý upútal moju pozornosť, mal nápis *Ženy, ktoré sa mi páčili*. Otvoril som ho a začal si prezerat' kartičky. Okamžite som ho však zabuchol. Otriaslo mnou, že som mená na všetkých kartičkách poznal. A potom, bez toho aby mi to niekto povedal, som náhle vedel, kde som. Táto ľudoprázdna miestnosť plná malých šuflíkov bola môj katalogizovaný život. Tu boli zaznamenané všetky moje skutky a každá chvíľka môjho života, veľká i malá, a tak podrobne, ako som si to vôbec nepamätal.

Roztriasol som sa - zvedavosťou i strachom. Začal som otvárať šuflíky a skúmať ich obsah. Niektoré priniesli radosť a sladké spomienky. Iné pocit hanby a ľútosti tak intenzívnej, že som sa až obzrel cez rameno, či sa niekto nepozerala.

Zásuvka so štítkom *Priatelía* bola hneď vedľa tej s nápisom *Priatelía, ktorých som zradil*. Šuflíky boli označené škálou nápisu, od normálnych po veľmi podivné. Prečítané knihy, Klamstvá, ktoré som povedal, Koho som potešil, Vtipy, ktorým som sa smial. Niektoré boli až humorné vo svojej presnosti: *Veci, ktoré som kričal na svojich bratov*. Iným som sa ale smiať nemohol: *Veci, ktoré som urobil v hneve*, *Veci, ktoré som si mumlal pod fúzmi na adresu svojich rodičov*. Obsah šuflíkov ma neprestával prekvapovať. V niektorých bolo omnoho viac kartičiek, než som čakal. A inde ich zasa bolo menej, než som dúfal. Drtila ma rozsiahlosť môjho vlastného života. Je vôbec možné, že som za tých niekoľko rokov mal čas napísať každú z tých stoviek, možno aj miliónu, kartičiek? Ale každá to potvrdzovala. Každú som napísal vlastnou rukou. A každú som sám podpísal. Keď som vytiahol šuflík *Pesničky, ktoré som počúval*, všimol som si, že šuflíky sa svojou veľkosťou prispôsobili veľkosti obsahu. Kartičky boli zrovnané pekne jedna vedľa druhej, a predsa som nenarazil na koniec ešte ani po metre. Zavrel som ten šuflík zahanbene, ani nie kvôli kvalite hudby, ako kvôli množstvu času, ktorý som tým stratil. Keď som prišiel k šuflíku *Zmyselné myšlienky*, zamrazilo ma. Pootvoril som ho len kúsok - vôbec som netúžil zisťovať jeho veľkosť - a vytiahol sem si jednu kartičku. Až som sa otriasol, ako podrobne to tam bolo.

Urobilo sa mi zle, keď som si uvedomil, že také chvíle sú zaznamenané. Rozzúrnil som sa. Myseľ mi ovládla jediná myšlienka: "Tieto kartičky nikto nikdy nesmie vidieť! Do tejto miestnosti nikdy nikto nesmie prísť! Musím ju zničiť!" Zúrivo som šuflík vytiahol. Teraz už na jeho veľkosti vôbec nezáležalo. Musím ho vysypať a obsah spáliť. Ale hoci som ho otočil dnom hore a tlkol s ním o zem, nepodarilo sa mi vysypať ani jedinú kartičku. Bol som zúfalý. Vybral som len jednu a pokúsil sa ju roztrhať - bola ako z ocele. Porazený a naprosto bezmocný som šuflík vrátil späť. Čelom som sa oprel o stenu, ľútostivo a zhlboka som si povzdychol. A potom som to uvidel. Šuflík s názvom *Ludia, ktorým som povedal evanjelium*. Jeho rúčka bola svetlejšia, novšia, skoro nepoužitá. Zatiahol som za ňu a do ruky mi vypadol malý, len desaťcentimetrový šuflík. Počet kartičiek som mohol spočítať na prstoch jednej ruky.

V tu chvíľu mi vyhrkli slzy. Rozplakal som sa. Vzlykal som, až to bolelo, a celý som sa triasol. Padol som na kolená a vyplakával som svoju hanbu, premáhajúc svoju hanbu za to všetko. Rady zásuviek mi krúžili pred slzami zaliatymi očami. Nikto, nikto sa nikdy nesmie dozvedieť o tejto miestnosti! Musím ju zamknúť a dobre schovať kľúč. Keď som plač trochu premohol, uvidel som Jeho. Nie, prosím, len nie On! Nie tu! Kdekoľvek inde, len nie tu! Ježiš!

Bezmocne som sa pozeral ako vyťahuje šuflíky a číta si kartičky. Pozorovať Jeho reakciu

bolo skoro neznesiteľné. Keď som sa prinútil pozrieť Mu do očí, videl som v nich zármutok ešte hlbší ako svoj. Ako keby inštinktívne išiel k tým najhorším šuflíkom. Prečo len si musel všetky čítať? Nakoniec sa otočil a cez celú miestnosť sa na mňa pozrel. V očiach sa mu zračila ľútosť. Zvesil som hlavu, zaboril obličaj do dlaní a znovu sa rozplakal. Prišiel ku mne a položil mi ruku okolo ramien. Mohol toho toľko povedať. Ale nepreriekol ani slovo. Len so mnou plakal. Potom vstal a šiel zasa späť k stene so šuflíkmi. Začal systematicky od jedného konca, vyťahovať šuflíky a na každú kartičku cez moje meno písal svoje. "Nie!" vykrikoval som a utekal k nemu. Nezmohol som sa na nič iného, než že som stále opakoval "nie, nie" a ťahal mu kartičky z ruky. Jeho meno tam nepatrilo. Ale bolo tam, napísane sýtou, živou červenou farbou! Ježišove meno zakrylo to moje. Bolo napísané Jeho krvou. Jemne si vzal kartičku späť. Smutne sa usmial a podpisoval sa ďalej. Myslím, že nepochopím, ako to zvládol tak rýchlo, ale pripadalo mi, že v nasledujúcej chvíli zatváral posledný šuflík a vracal sa ku mne. Dal mi ruku na rameno a povedal: "Je dokonané." Vstal som a On ma vyviedol z miestnosti von. Dvere nemali žiadny zámok. Ešte budú napísané ďalšie kartičky.

z knihy: S nikým nechodím a nejsem cvok (preložené do slovenčiny)